

תמורה י

משה שווערד

1. ח' הגרי"ז על תמורה דף י/א

בגמ' בעי רמב"ח מקדיש מוסיף חומש או מתכפר מוסיף חומש אמר רבא אמר קרא ואם המקדיש וכו' מקדיש ולא מתכפר, לכאורה שאלת הגמרא היא מי מיקרי בעלים לענין הוספת חומש אם המקדיש הוי בעלים או המתכפר ומשני הגמרא ואם המקדיש וכו' מקדיש ולא מתכפר, והיינו דהוספת חומש אינו תלוי בבעלים כי אם הוא דין על המקדיש דהמקדיש אם פודה מוסיף חומש, ולכאורה ע"ע מאי קמבעיא ליה להגמרא אם המקדיש מוסיף חומש או המתכפר הלא גם בפדיון בדק הבית ג"כ מוסיפין חומש והלא אין שם מתכפר ואין שם בעלים ומ"מ מוסיפין חומש, וע"כ צ"ל דזהו בודאי סובר הגמרא דהמקדיש מוסיף חומש אלא דשאלת הגמרא היתה אי מתכפר ג"כ מוסיף חומש דהלא מתכפר הוא הבעלים של הקרבן אפשר דגם הבעלים מוסיפים חומש, ועל זה משני הגמרא ואם המקדיש וכו' דדוקא מקדיש ולא מתכפר, ולכאורה מוכח כן מהרמב"ם בהלכות ערכין (פ"ו הל"ד) שכתב שם ה"ל, והמקדיש שפדה לעצמו הוא שמוסיף חומש לא המתכפר בה שפדאה והקדש ראשון הוא שהייב בתוספת חומש וכו' המקדיש ולא המתכפר, עכ"ל, והתם במתפס הלא הוי המיעוט דמקדיש דוקא ולא מתפס ואין השאלה שם אי מוסיף חומש מקדיש או מתפס אלא אם מתפס ג"כ מוסיף חומש, וה"נ הכא במקדיש ולא במתכפר המיעוט הוא דמקדיש דוקא מוסיף חומש ולא מתכפר, אבל באמת י"ל להיפך דאם מתכפר מוסיף חומש או הוי דוקא מתכפר ולא מקדיש משום דאז הוי דין הוספת חומש על הבעלים דוקא, ומש"ה כלל הרמב"ם ביחד משום דכיון דדין חומש לא על המתכפר אז הוא דשייך למעט גם מתפס משום דמתפס לא מקרי מקדיש, אבל אם היה הדין דמתכפר מוסיף חומש מה שייך למעט מתפס הלא גם בהקדש שני הוי המתכפר ומש"ה הוא דכללן הרמב"ם יחד:

2. ח' הגרי"ז על תמורה דף י/א

שם, בגמ' מקדיש מוסיף חומש, לכאורה אין הדין מקדיש בכאן מצד דין בעלים כמו בתמורה שהמתכפר עושה תמורה דהפירוש שדין המתכפר משויה ליה בעלים לענין תמורה, אבל בכאן אין זה מדין בעלים דהרי בקדשי בדק הבית ל"ש בעלים כלל ואינו כמו בפדיון מעשר שני ורבעי ששם הוספת החומש הוא מדין בעלות וכאן הוא מדין מקדיש, וא"כ יש להבין מאי בעי אי תלי במתכפר דהרי חזינו מקדשי בדק הבית דשם ליכא שם בעלים כלל על ההקדש ואפי"ה מוסיף חומש הרי דהוא דין במקדיש, וא"כ אף בקדשי מזבח דשייך שם בעלים דהוא מתכפר, אבל הא לא תלי כאן בדין בעלים כלל, וגם ממה דמבואר ברמב"ם בהלכות ערכין (פ"ו הל"ב) דירוש מוסיף חומש ואם אינו מדין בעלים רק מדין מקדיש מה שייך תורת ירושה על זה, וצ"ל דלענין זה גופא יש לו חלות שם בעלות אף בקדשי בדק הבית לענין הוספת חומש, ואף שאין לו זכות ממון בעצם הדבר אבל המקדיש שם בעלים עליה לענין זה גופא לדין דהוספת חומש, וע"כ בעי בקדשי מזבח דאיכא מתכפר אפשר דתליא בבעלים דמתכפר, ופשיט מדכתיב המקדיש את ביתו דנתמעט מכאן בעלות דמתכפר ומש"ה שייך בזה תורת יורש אף שאין זה זכיה בעצם הדבר אבל דין בעלות הוא ושייך בזה תורת יורש:

3. שו"ת מהרי"ט חלק א סימן קכז

... ותו דדוקא לתרומה הוא דאתרבי שליחות מאתם גם אתם כדאמרינן בריש האיש מקדש אבל להקדש אין בו דין שליחות שנראה לי הדברים שאם אמר אדם לחבירו צא והקדיש שור אחד משוורי אין בו דין הקדש דמילי נינהו וק"ל דמילי לא ממסרן לשליח אף במתנה דקיימא לן כשמואל בדיני דאמר מתנה הרי היא כגט כדאמרינן בפ' התקבל ומיהו תרומה חשיבא מעשה אף על גב דפרכינן בפרק האיש מקדש מה לתרומה שכן ישנה במחשבה פירוש שנותן עיניו בצד זה ואוכל בצד אחר מכל מקום מחשבת תרומה חשיבא כמעשה וכן מוכח בפרק האומר אהא דאמרינן מעשה מוציא מיד מחשבה מחשבה אינו מוציאה לא מיד מעשה ולא מיד מחשבה ופרכינן מיד מחשבה מיהת תיפוק והקשו בתוספות לפרוך נמי גבי תרומה לעיל לרבי יוחנן דאמר אם עד שלא תרם בטל אין תרומתו תרומה אבל אם משתרם בטל תרומתו תרומה אפילו תרם השליח במחשבה ויש לומר דמחשבת תרומה היה יודע דמעשה דמי דכתיב ונחשב לכם תרומתכם והויא כאילו תרם בידיים עד כאן לשונם אבל דבור של הקדש מילי נינהו ולא ממסרן לשליח

4. ספר מנחת חינוך - מצוה שנב - אות ט

[ט] ואין אדם ממיר קרבנו בבהמה שאינו שלו, כי אינו יכול להקדיש דבר שאינו שלו דכתיב [ויקרא כ"ז, י"ד] ואיש כי יקדיש את ביתו וגו', מה ביתו ברשותו אף כל ברשותו וכו'. והנה שם ט' ע"א מבואר האי בשל אחרים היכי דמי אי נימא בהמה דהקדש ידידה וחולין דעלמא מי מצי מקדיש דבר שאינו שלו, ואלא הקדש דעלמא וכו', מי מצי מתפס בדבר שאינו שלו, ואמרינן לעולם הקדש דעלמא וחולין ידידה וכגון דאמר מריה דהקדש כל הרוצה להמיר בבהמתו יבוא וימיר. ונראה מהש"ס דוקא הקדש דעלמא וחולין ידידה הוא דמהני אם אמר בעל ההקדש כל הרוצה וכו', אבל בחולין דעלמא אף שאמר בעל החולין כל הרוצה וכו'. וכן הר"מ כתב כאן פ"א ה"ג אין אדם ממיר בהמתו בקרבן שאינו שלו ואם אמר בעל הקרבן כל הרוצה וכו' הרי זה מומר, המיר קרבנו בבהמה שאינו שלו אינו תמורה דאין אדם מקדיש וכו'. ולא כתב כאן דאם אמר כל הרוצה, מבואר דכאן לא מהני באומר כל הרוצה. ולכאורה צריך טעם לחלק ביניהם, ונראה כמו שכתבתי לעיל דבהמה שלו כיון דהוא יכול להקדיש רק דאינו יכול להתפס בדבר שאינו שלו אין צריך שליחות כלל רק נתינת רשות, א"כ מהני כל הרוצה, אבל אם אחד רוצה להקדיש איזה דבר בודאי לא מהני נתינת רשות בלא שליחות כמו קידושין גרושין ומקח וממכר, וגדולה מזו דעת המהרי"ט [חלק א' סי' קכ"ז] דאף

בשליחות אין אדם עושה שליח להקדיש בהמתו דמילי נינהו. ואם כי דבריו תמוהים דמבואר להדיא שם י' ע"א אמר רבא א"כ מצינו וכו' כגון דשוויא שליח לאקדושי, הרי דיכול להקדיש על ידי שליח, ועיין במחנה אפרים פ"ז משלוחין. עכ"פ ודאי שליחות בעינן, וכאן כיון דהוי עבירה ואין שליח לדבר עבירה השליחות בטלה, וכסברת התוס' בבא מציעא י' ע"ב ד"ה דאמר, על כן לא מהני כאן כל הרוצה וכו' אף שהוא לשון שליחות בתרומה כמ"ש לעיל מ"מ אפילו שליחות ממש לא מהני מטעם הני"ל, אבל בבהמת קודש אין צריך שליחות כלל, ומוכח כמו שכתבתי לעיל. והדברים בעניני שליחות לדבר עבירה ארוכים:

5. ספר דבר אברהם - חלק א - סימן יד אות ב

והן ראינו הלום יותר מזה להמחנה אפרים (הל' שלוחים ס' ז') שהפריז על המדה לסבור דלס"ד דאיבעיא דרמב"ח דמקדיש עושה תמורה לא בעינן שיהא בעלים כלל מאיזה צד שיהיה ואפילו לא היתה הבהמה מעולם של מקדיש מ"מ עושה תמורה. עד שיצאה כשגגה מלפני השליט להשיג מסוגיא זו על המהרי"ט (ח"א סי' קכ"ז) שכל דלא מהני שליחות להקדיש והרי בסוגיין אמרינן א"כ מצינו צבור ושותפין עושין תמורה כגון דשוו שליח לאקדושי ומוכח דמהני שליח בהקדש, הרי דסבר למימר דמיירי שהקדיש בהמתו של מתכפר ורק שליחותייהו בהקדש הוא דקא עביד ומ"מ הו"א שיעשה תמורה מכה מקדיש אע"ג דבכה"ג בודאי אינו בעלים כלל משום צד שיהיה. ואחר בקשת המחילה מרבנו המח"א ז"ל הנה באמת לק"מ מזה על המהרי"ט, דודאי מיירי דשווהו שליח להקדיש בהמתו של שליח גופיה דאז לאו מדין שליחות חל ההקדש שהרי שלו היא ושליחות זו אינה אלא לענין שהם רוצין להיות המתכפרין בה ובאמת לאו שליחות גמורה היא אלא לישנא בעלמא נקט. אח"י ראיתי שכ"כ הרב המגיה דאפשר ליישב דעת המהרי"ט כמ"ש ואני תמה על רבינו המח"א וגם על הרב המגיה דאמר לה רק בלשון אפשר והרי בע"כ מוכרח לומר הכי דמיירי בבהמתו של שליח, דאלת"ה אלא דבהמתן של משלחים מיירי ומדין שלוחו של אדם כמותו. קא אתינן עלה א"כ היאך מצינו בשביל זה צבור ושותפין עושין תמורה והרי האי שליח לאו מקדיש ולא בעלים הוא אלא השותפין הם הבעלים והמקדישים דלוחו של אדם כמותו עכ"פ הרינו רואין שכך עלתה על דעת רבינו המח"א ומעכשיו לא ירחק ממנו כ"כ לעלווי דרגא ולומר כמ"ש דס"ל לתוס' דלעולם בעינן שיהא המקדיש בעלים אלא דסגי בבעלים של שעת חלות ההקדש:

6. ספר אור שמח - הלכות גירושין - פרק ב - הלכה טו

עיינן כס"מ. והנה הפרי חדש תירץ דכיון דעשה שליח כשהוא בריא תו אף דהמשלח בעת עשיית השליח שליחותו אינו בר קנין מועיל מן התורה, ודוקא כי מת דפקע אישותו והיא של יתומים או של יבם לכן לא מהני. וכן משמע לשון רש"י בפרק קמא (דף ט') לא יתנו לאחר מיתה דכל כמה דלא מטא גיטא לידיה לא הוי משוחרר וכיון דמית קדים תו לא הוה שיחרוריה שיחרור דנפקא ליה רשותה מיניה וחייל עליה רשות יורשין, הרי פירש משום דהוא ברשות אחר וכאילו צוהו לשחרר עבדו של יתומים. ובדף ס"ו פירש רש"י לאחר מיתה מי איכא לאחר שמת מי מגרשה, הוא טעם שאין המגרש בחיים ולא בר גירושין הוא. אולם אם נאמר כן, דכיון דעשאו שליח לא איכפת לן במשלח רק שיהיה ברשותו עדיין, לכאורה תלוי בזה אם נאמר דרק הפעולה של השליח הוי כאילו פעל המשלח אז שפיר צריך המשלח בר קנין ובר דעת באותה שעה שעושה השליח אז נעשה כאילו פעל המשלח, אבל אם נאמר שהמשלח הוא עושה השליח כגופו וידו של השליח חשוב כידו של המשלח, תו איכא למימר דכיון דכבר נעשה השליח לא איכפת לן במשלח אם בר דעת ובר קנין הוא. וכן משמע הך דבפ"ק דתמורה (דף י'), אם כן מצינו כו' ושותפין עושין תמורה כגון דשוו שליח לאקדושי אינהו על ידי פי השליח אם עשו פעולת הקדשו ההקדש שלהן והלא על שמם נקרא והוי מקדישין רבים, ועל כן דמתייחס אל השליח טפי והוא הבע"ד, וזה סעד נכון:

7. ספר יד בנימין

אבל לעולם לזר פדא נמי י"ל דמודה דעובר לאו ירך אמו ואפ"ה צהפריש צהמה מעוברת סובר דאינו יכול לשייר הולד ומשום דס"ל דיש לו דין ולד קדשים דאיתרבו מיהיו לך כמו צהפריש ריקנית ואח"כ ילדה, והיינו דהגויה"כ הוא כל שהאם קדוש הולד נמי קדוש ואין אפשרות לשייר ודו"ק, וא"כ א"ש לפי"ז דלא אמרי' פשטה קדושה צכולה לזר פדא כיון דמודה דעובר לאו ירך אמו, אבל זה דחוק קלת. ויומר נראה כמו שתי' צ"מקדש דוב" דפשטה לא אמרי' אלא בצבר המעכב הקרבן אבל עובר נהי דירך אמו מ"מ הרי אין הבהמה צריכה להיות מעוברת דוקא כתי' שתי' ראוי' להקרבה ונדבר שאין מעכב הקרבן לא אמרי' פשטה, וכמו שמאלנו סברא זו לקמן י"א ע"צ צטט"מ גבי הקדיש עורה דכיון דאין העור מעכב לא אמרי' פשטה.

שם בגמ' זר פדא אמר אין קדושה חלה על עוברין, ראיתי נס' 'מקדש דוד' ח"ג קונטרס הקדשים סי' צ' ס"ק צ' שהקשה לזר פדא כיון דס"ל עובר ירך אמו כדאמרי' גמ' אמאי אין קדושה חלה על העובר הא כי מקדיש עובר הוי כמקדיש אבר ולפשוט קדושה צכולה. ובאמת לא מצינו מפורש גמ' דזר פדא ק"ל עובר ירך אמו והגמ' לא קאמר אלא דר' יוחנן ע"כ ס"ל עובר לאו ירך אמו ולכן צהקדיש צהמה מעוברת יכול לשייר הולד,

8. רמב"ם יד החזקה - הלכות אישות פרק ז

(טז) האומר לחבירו אם ילדה אשתך נקבה הרי היא מקודשת לי בזה לא אמר כלום ואם היתה אשת חבירו מעוברת והוכר העובר הרי זו מקודשת ויראה לי שצריך לחזור ולקדש אותה מאביה אחר שתילד כדי שיכניס אותה בקידושין שאין בהן דופי. [השגת הראב"ד - ואם היתה אשת חבירו מעוברת והוכר העובר הרי זו מקודשת א"א לפי ההלכה לא נאמר הוכר עוברת מקודשת אלא לדעת ר' אליעזר בן יעקב דאמר אדם מקנה דבר שלא בא לעולם ולית הלכתא כוותיה]:

9. שולחן ערוך אבן העזר הלכות קידושין סימן מ סעיף ח

האומר לחבירו: אם תלד אשתך נקבה תהא מקודשת לי, אינו כלום; ט] ולהרמב"ם וקצת מפרשים, אם היתה אשת חבירו מעוברת (יד) [יב] והוכר העובר, יב [יג] הבת מקודשת, וצריך לחזור ולקדשה מאביה לאחר שתולד, כדי שיכניסנה בקדושין שאין בהם דופי.

10. שו"ע חושן משפט - סימן רט

(ד) אין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם, בין במכר, בין במתנת בריא, בין במתנת שכיב מרע. כיצד, מה שתוציא שדה זו מכור לך, מה שיוציא אילן זה נתון לך, תנו מה שתלד בהמה זו לפלוני, או שאמר: מה שתלד פרתי או שפחתי מכור לך או נתון לך, לא אמר כלום; אפילו היתה הפרה או השפחה מעוברת, לא קנה כלום. ...

11. בית שמואל סימן מ אות יב

הבת מקודשת - לכאורה משמע קידושין ודאי הם אע"ג דקי"ל המזכה לעובר לא קנה שאני קידושין דהאב בעולם והוא זוכה בכסף קידושין מיהו קשה בח"ה סי' ר"ט פסק אם אמר מה שתלד פרתי מכור לך ואפילו אם הפרה מעוברת לא קנה ודוחק לו' דשם איירי כשלא הוכר העובר ובפרישה וח"מ הקשו קושיא זו, והרמב"ם שם לא כתב לא קנה וכאן ס"ל נמי דמקודשת והטור כתב שם לא קנה ס"ל כאן דאיני' מקודש' והמחב' י"ל מ"ש כאן מקודש' היינו לחומר' אמרינן מקודשת אבל לאו ודאי קידושין הם דלרוב פוסקים אינה מקודשת דהא הרי"ף והרא"ש השמיטו סוגי' זו ותוס' והראב"ד והר"ן כתבו דאין הלכה כראב"י בזה וכן המגיד כ' בזה יש לחוש לדברי הרמב"ם ש"מ רק לחומר' אמרו ועיין בכ"מ פ"א ה' תרומות עיין חידושי מהרי"ט:

12. קצות החושן סימן רט

... אלא דבתמורה משמע דאפילו בקדושת דמים חייל קדושת עובר, ע"ש דף י' (ע"א) אתמר בר פדא אמר אין קדושה חייל על העוברין ור' יוחנן אמר קדושה חלה על העוברין, איתביה ר' ירמיה כיצד מערימין על הבכור אומר מה שבמעיה של זו עולה כו', אמר ליה כי מתניא האי בקדושת דמים. וכן בתוס' שם דף י' (ע"ב ד"ה ואזדא) הקשו לבר פדא מהא דתנן תמורה דף כ"ה (ע"א) היא שלמים וולדה עולה, ותירצו דמיירי בקדושת דמים, ומבואר דאפילו בקדושת דמים חייל קדושת עובר ואע"ג דבקדושת דמים ודאי אין אדם מקדיש דבר שלא בא לעולם. ובכל הנך לא מצינו לומר פרה לעוברת וכמ"ש כיון דמיירי שהפרה קדושה כבר.

13. ספר יד בנימין

ובם' עולה שלמה" כ' לישנ דנראה דהא
דאין אדם מקנה דשלגל"ע המסרון
הוא מצד הקונה והמקנה דכל זמן שלא בא
לעולם אין עדיין להקונה והמקנה שום זכות,
אך זהו דעלמא אצל צעובר לא שייך לומר
באין להמקנה כל זכות צ"י דהא אי צעי שחיט
להאם ואכל כל מה דבגוה, ועל"ל דהמסרון
הוא מצד הקונה דכיון דהוי דשלגל"ע אין
נחפס צה זכותו, ומעתה זה אינו אלא צהדיוט
אצל הקדש עדיף מהדיוט ונחפס זכותו אף
דשלגל"ע כמו דעדיף כח הקדש מהדיוט
לענין דאמירה לגבוה כמסירתו להדיוט דמי,
וא"כ ע"כ הא דנעלמא אין אדם מקדיש
דשלגל"ע אין המסרון אלא מצד המקדיש
דאין יכול להקדיש כיון דאין לו כל זכות בו,
מעתה צעובר דיט להמקדיש זכות צ"י שפיר
מצי להמדיש עכ"ד עיי"ש. וועי' עוד מה

שם בגמ', ור' יוחנן אמר קדושה חלה על
העוברין, בקטוה"ח ריש סי' ר"ט
וכן צ"מחנה אפרים" הל' מוכר דשלגל"ע
(הוצא באחרונים) הקשו מזה על דעת הטור
והשו"ע דעובר חשיב דבר שלא בא לעולם,
א"כ האין קדושה חלה על העוברין הא כ"ס
שאין אדם מקנה דשלגל"ע כך אין מקדיש
דשלגל"ע, וכן ממה דמבואר בסמוך דס"ל
לר' יוחנן דשיירי משוייר ומשמע דהולד חולין
והרי אין אדם משיר דשלגל"ע יעיי"ש.

14. שפת אמת על תמורה דף י/ב

בגמ' כיצד מערימין על הבכור כו'. וקשה דאי חלה קדושה איך מערימין לכתחילה הא לא גרע עובר ממחוסר זמן. וכמו שהקשו בתוס' ומ"ש התוס' דקודם שנולד מצי מקדיש. ומייתי לה מקרא בבכורות. מ"ש בבכורות נראה ט"ס וצ"ל בבכור. וכוונתם דלקמן (כ"ה.) מייתי הגמ' דרשא לא יקדיש אותו. אותו אינו מקדיש אבל אתה מקדישו בבטן. וא"י אי כוונת התוס' דדוקא בבכור שרי. או דמכאן נלמד דבבטן ליכא איסור מחוסר זמן בכל הבהמות. ומיהו קשה לי למאי דמסיק הגמ' דקדושת דמים נמי מפקיע בכורה. א"כ י"ל דקרא דאותו קאי אקדושת דמים [וכ"כ בשטמ"ק דבר פדא מוקי האי קרא לקדושת דמים] דבכור אסור להקדישו ג"כ לבדק הבית. וכרבנן דר"י בערכין (כ"ט.) דתקדיש לאו להקדש בה"ב קאמר] אבל בבטן מותר. ומנ"ל להוציא מזה דליכא איסור מחוסר זמן בבטן. וצ"ע:

15. ח' הגרי"ז על תמורה דף י/א

שם, בתוד"ה ואזדא ר' יוחנן (בע"ב). וא"ת היכי אפשר דקדושה חלה על העוברין והא אמר דאסור להקדיש מחוסר זמן וכו' וי"ל דקודם שנולד מצי מקדיש ליה ומייתי ליה בבכורות מקרא, וצ"ע דהלא אפשר דקרא מיירי בקדושת דמים דעל זה קאמר תקדיש, ואולי משום דכיון דמגו דנחתא קדושת דמים נחתא נמי קדוה"ג א"כ שוב מוכח דאין בזה האיסור של מחוסר זמן, אבל אפשר בקדשי בדק הבית דעל זה ודאי דאין מחוסר זמן, אמנם היה שייך האיסור של מתפיס תמימין לבדק הבית וע"כ מוכרח דבקדשי מזבח איירי, אמנם עוד צ"ע דאפשר במקדיש לדמי נסכים דלא נחתא קדושת הגוף... שם, בא"ד, עיין בשיטמ"ק לקמן (דף י"ט ע"ב אות ל"ו בהשמטות) דכ' וי"ל דלא דמי עובר שלא יצא לאויר העולם דלא הוי בר הקרבה למחוסר זמן שהוא בר הקרבה ורחמנא דחי' אבל עובר לא חל עליו שום מחוסר זמן, וצ"ע דאיך אפשר לומר שיהיה שייך מחוסר זמן בעובר דבאמת אם מקריבו עכשיו כשר כגון בהקדיש אח"כ את אמו שמקריב את האם והוי גם הקרבה עליו, וא"כ הרי תזינן שאין עליו דין מחוסר זמן וא"כ אף היכא דלא מקדיש האם ג"כ אין בו מחוסר זמן כיון דבעצם חזי באופן שהוא ע"כ דלא נאמר בו מחוסר זמן:

16. שו"ת אחיעזר חלק ב - יורה דעה סימן לב

עיין שם

17. ח' הגרי"ז על תמורה דף י/א

שם, ברש"י ד"ה כגון שהקדיש אבר שהנשמה תלויה בו, דאמר לקמן מודה ר"י בדבר שעושה אותו טריפה כגון אם הקדיש רגליה מן הארכובה וכו', דקדק רש"י לפרש כן משום דאומר רגלה של זו תנן וא"כ איירי ברגל וע"כ אזיל כמ"ד דבר שעושה אותה טריפה דמשכחת לה ברגל דבר שהנשמה תלויה בה, ולפי"ז ניחא דהגמרא דחולין דלא מצי לאוקמה כר"י בדבר שהנשמה תלויה דהתם אזיל כמ"ד מתה או נבילה וא"כ ברגל לא משכחת לה ע"כ דרבי יוסי טעמא דנפשיה קאמר: